

M. 27.04.26

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 026374 25 U
Tuzla, 21.04.2026. godine

Kantonalni sud u Tuzli, sudija Mihaela Jovanović, uz sudjelovanje zapisničara Mirjane Kanjić, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužitelja Udruženje građana „Ne diskriminacija, ne mobing“, ulica Maršala Tita do broja 34, Lamela A, Tuzla, kojeg zastupa punomoćnik Emir Mujezinović, advokat iz Tuzle, protiv rješenja JP Panonica doo Tuzla, ul. Šetalište Slanja banja bb, Tuzla, br.732-2/25 od 30.10.2025.godine, kojeg zastupa punomoćnica Amira Trajanovska, advokat iz Tuzle, u nejavnom rješavanju, dana 21.04.2026. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija u ovoj upravnoj stvari.

Nalaže se tužitelju da tuženom na ime troškova upravnog spora isplati ukupan iznos od 1.300,00 KM, u roku od 30 dana, računajući od dana dostavljanja ove odluke.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužitelj je dana 03.12.2025. godine, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka te pogrešne primjene materijalnog prava.

Činjeničnim supstratom tužbe, u relevantnom, predočilo se: da je tužilac zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji. Da je tuženi nakon 3 mjeseca postupio po zahtjevu na način da je aktom naslovljenim kao „odgovor na zahtjev“ dostavio nepotpune informacije, te da tužitelju nije pružena mogućnost izjavljivanja pravnog lijeka tj. prigovor. U daljem, da se zbog toga tužitelj obratio nadležnom Ministarstvu za pravosuđe i upravu u TK, kao i ombudsmenu, da je od strane navedenih tuženom naloženo da utvrđene nedostatke u postupku davanja informacija otkloni, što je tuženi, na koncu, i učinio ali na način da je prvostepeno rješenje, kao i rješenje donijeto povodom izjavljenog prigovora, donijelo i potpisalo isto lice- direktor javnog organa, čime je tužitelju uskraćeno pravo na djelotvoran pravni lijek iz člana. 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima, jer je o njegovoj žalbi u drugom stepenu odlučivao „isti organ i isto lice“ koje je donijelo negativnu prvostepenu odluku, usljed čega je žalba tužitelja tj. prigovor u konkretnom, izbio svoj smisao i svoju svrhu (načelo devolutivnosti). S tim u vezi, tužitelj je podnio predmetnu tužbu osporavajući navedeno rješenje, s prijedlogom da se tužba uvaži, rješenje poništi i predmet vati tuženom organu na ponovno odlučivanje, te da se tuženi ujedno obaveže i na naknadu

troškova postupka koji se tiču sastava tužbe u iznosu od 1.120,00 KM, te takse na tužbu i presudu po odluci suda.

Odgovorom na tužbu predloženo je da se tužba odbije kao neosnovana, a da se tužitelj obaveže na naknadu troškova postupka u iznosu od 1.300,00 KM, na ime sastava odgovora na tužbu.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tužitelj je zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji, da je tuženi nakon 3 mjeseca postupio po zahtjevu na način da je aktom naslovljenim kao „odgovor na zahtjev“ dostavio tražene informacije, bez da je o zahtjevu tužitelja odlučio u formi donošenja rješenja sa poukom o pravu na pravni lijek. U daljem slijedi, da se tužitelj zbog propusta u postupku davanja informacija obratio nadležnom Ministarstvu za pravosuđe i upravu u TK, kao i ombudsmenu, da je od strane navedenih tuženom naloženo da utvrđene nedostatke u postupku davanja informacija otkloni, što je tuženi, na koncu, i učinio donošenjem rješenja br.585-3/25 od 17.07.2025.godine kojim su dostavljeni svi traženi podaci, osim podatka o identitetu lica koja su izjavila žalbe na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos. Da je na ovo rješenje tužitelj uložio prigovor, insistirajući na tome da nije dostavljena najbitnija tražena informacija tj. ko su sve osobe koje su se žalile u postupku prijema u radni odnos kod tuženog (imena i prezimena navedenih lica), te je proširio opseg traženih informacija, a da je tuženi po prigovoru donio rješenje dana 30.10.2025.godine kojim se prigovor djelimično uvažava, te se tužitelju dostavljaju, faktički naknadno, traženi podaci o licima koja su obavljala sezonske poslove u spornom periodu. Posebno je naglašeno da na prijem sezonskih radnika nije bilo ni jedne žalbe, a da je procedura prijema u radni odnos izvršena u skladu sa odredbama Uredbe o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru u Tuzlanskom kantonu. Istovremeno, tužitelj je poučen da se radi o konačnom rješenju i da se protiv istog može pokrenuti upravni spor kod nadležnog suda.

U prethodnom ispitivanju tužbe sud je našao da je ista dozvoljena i podnijeta od strane ovlaštenog lica, tj. Pašalić Hamze, kao predsjednika udruženja, a njega po izdatoj punomoći zastupa advokat Emir Mujezinović.

U daljem, sud nalazi da su osnovani navodi tužitelja u pogledu njegove aktivne legitimacije za podnošenje predmetne tužbe. Imajući u vidu prirodu tužitelja kao udruženja građana pod nazivom „Ne diskriminacija, ne mobing“ nesporno je da tužitelj u konkretnom slučaju djeluje kao „društveni kontrolor“ u postupcima zaštite prava radnika i kontrole zakonitosti u postupcima zapošljavanja. U tom smislu, pravilno se tužitelj pozvao na standarde uspostavljene presudom Evropskog suda za ljudska prava (skraćeno Evropski sud) u predmetu Magyar Helsinki Bizottsag

protiv Mađarske (predstavka br.18030/11) od 08.11.2026.godine. U navedenoj odluci, Evropski sud je naglasio da, kada nevladine organizacije zahtijevaju pristup informacijama od javnog značaja radi provođenja javne debate ili kontrole rada javnih organa, njihovo pravo na pristup informacijama uživa zaštitu u okviru čl.10. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

S obzirom na to da se traženi podaci odnose na javne konkursne procedure za prijem u radni odnos, to se i radi o informacijama od očiglednog javnog interesa. Transparentnost u zapošljavanju u javnom sektoru je ključna za sprečavanje korupcije i diskriminacije, što je u direktnoj korelaciji sa djelatnošću tužitelja.

Ispitujući navode tužitelja u pogledu dužine trajanja postupka, to što je tuženi organ dodatno tražene informacije dostavio sa zakašnjenjem od 3 mjeseci u konkretnoj upravnoj stvari nije od odlučnog značaja za ocjenu zakonitosti samog akta. Iako takvo postupanje predstavlja povredu načela efikasnosti i rokova propisanih Zakonom o slobodi pristupa informacijama¹ (skraćeno ZOSPI), sam čim naknadnog dostavljanja informacija ne uključuje pravo tužitelja da pobija zakonitost donesenog rješenja isticanjem navedene povrede, budući da su traženi podaci dostavljeni.

Ispitujući zakonitost osporenog rješenja, sud nalazi da su u postupku donošenja prvostepenog i drugostepenog akta tj. rješenja, zaista počinjene povrede odredbi čl.19. i 20. ZOSPI, s obzirom na to da je ista osoba učestvovala u donošenju prvostepenog rješenja, a potom i rješenja kojim se odlučivalo o prigovoru na prvostepeno rješenje. Primjetno je i to da tuženi nije odredio službenika za informisanje, niti je u daljem donio i objavio Vodič, u smislu gore navedenih odredbi, što je njegova zakonska obaveza, na što se posebno sada sugeriše.

Međutim, uprkos očiglednom procesnom propustu tuženog organa, sud smatra da u konkretnom slučaju poništenje osporenog upravnog rješenja ne bi imalo nikakvu pravnu niti praktičnu svrhu.

Primarni cilj ZOSPI je da osigura da tražilac informacije dobije pristup podacima od javnog značaja. Uvidom u predmetni spis nesporno je utvrđeno da su tužitelju u toku postupka dostavljeni svi traženi podaci. Podatak o licima koja su se žalila i nije mogao biti dostavljen, budući da takvih lica nema, a što je tuženi i naglasio kod donošenja osporenog rješenja (tačka IV). Takođe, u osporenom, kao i prvostepenom rješenju, apostrofirano je i to da je prijem u radni odnos sezonskih radnika izvršeno na temelju Uredbe o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru u Tuzlanskom kantonu², a istom Uredbom nije ni propisana objava javnog poziva s obzirom na prijem koji se vrši na temelju odredbe čl.5., te da tuženi u cilju transparentnosti podataka sve javne oglase objavljuje na službenoj web stranici www.panonika.ba, dnevnom listu „Oslobodenje“, te stranici Službe za zapošljavanje. Pri tome, tužitelju je ostavljena mogućnost da se o traženim informacijama obavijesti osobnim pristupom u prostorije tuženog, što on nije ni učinio, kako to slijedi iz sadržine odgovora na prigovor od 30.10.2025.godine.

Sud smatra da bi insistiranje na poništenju rješenja isključivo zbog formalnog nedostatka (svojstvo lica koje je odlučivalo), u situaciji kada je suštinsko pravo tužitelja već u cijelosti konzumirano, predstavljalo pretjerani formalizam, koji je detaljno obrazložen u praksi Evropskog

¹ "Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 32/01 i 48/11

² „Sl.novine TK“, br.4/19 11/20 i 5/21

suda za ljudska prava, naročito u predmetu Zubac protiv Hrvatske³. U navedenoj presudi Evropski sud je uspostavio tri ključne kriterije za ocjenu procesne discipline, naglašavajući da primjena procesnih pravila ne smije biti samoj sebi svrha. Kriteriji se tiču: 1) svrhe pravila i pravne sigurnosti, 2) tereta greške i 3. proporcionalnost i pristup sudu.

Stoga, eventualno poništenje osporenog rješenja, u konkretnom slučaju, činio bi pristup koji bi bio u direktnoj suprotnosti sa načelom ekonomičnosti postupka i ne bi donio nikakvu novu pravnu korist tužitelju, već bi samo nepotrebno produžio upravni spor oko pitanja koje je u meritumu već riješeno, u cijelosti u korist tužitelja. Poništenje rješenja i vraćanje predmeta na ponovni postupak samo da bi drugi potpisnik donio identičnu odluku koju je tužitelj već primio, bilo bi u suprotnosti sa svim onim što je već navedeno, te bi nepotrebno opteretio javne resurse bez ikakve dodatne zaštite prava tužitelja.

Što se tiče navoda tužbe, sud primjećuje da tužitelj u svojoj tužbi iznosi širok spektar činjeničnih tvrdnji koje su više usmjerene na mehaničko citiranje zakonskih odredbi i ponavljanje već poznatih okolnosti, nego na konkretno osporavanje činjenice da su mu podaci dostavljeni. S tim u vezi, podsjeća se da svrha sudskog postupka nije puko procesno nadmetanje ili formalno „nizanje“ činjenica, već zaštita povrijeđenog prava. Kako je pravo na pristup informacijama u konkretnoj upravnoj stvari de facto ostvareno, tužbeni navodi koji insistiraju na poništenju forme radi same forme, bez navođenja konkretne štete koja je nastala dostavom podataka na ovakav način, ne mogu voditi drugačijem ishodu ovog spora.

Sud je detaljno cijenio i sve ostale navode tužbe, ali je, u kontekstu nesporno utvrđenih odlučnih činjenica, ocjenio da isti po odredbama materijalnog i procesnog prava nisu od uticaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari, zbog čega je na osnovu odredaba čl. 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnom sporu FBiH (skraćeno: ZUS) valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Odluka o troškovima postupka zasnovana je na odredbama člana 55. ZUS, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku⁴ u vezi sa čl.22 u vezi sa čl.15. Advokatske tarife FBiH⁵, i ista se odnosi na trošak sastava tužbe u iznosu od 448,00 KM, koliko je tužitelj i potraživao, a tuženi odgovorom na tužbu nije ni sporio, i koja u navedenom dijelu ima karakter rješenja.

Z a p i s n i č a r

Mirjana Kanjić, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

S u d i j a

Mihaela Jovanović, s.r.

T A Č N O S T P R E P I S A O V J E R A V A - P O T V R D I L J E
Predsjednik vijeća sudija

Ovlašteni radnik suda

³ Predstavka br.40160/12, Presuda Velikog vijeća od 05.04.2018.godine

⁴ „Sl. novine FBiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

⁵ „Sl.novine FBiH“, br.43/25